

Utíkala jsem. Věděla jsem, že jsem v domě sama, ale i tak jsem utíkala dál. Plíce mě pálily a sotva jsem popadala dech, ale nezastavila jsem se. Nemohla jsem. Věděla jsem, že když se zastavím, nebudu moct dál utíkat a ty hlasy mě pronásledovaly všude. Čekaly. Čekaly, než zastavím. Čekaly, než se tomu všemu poddám a budou mi moct všechno vyčíst. Až začnu ronit slzy a přestávat si nalhávat, že je to v pořádku. Není. A tak jsem prostě utíkala dál.

Je v pořádku plakat. Ticho. Hlasy byly pryč. Zůstal tam jen jediný. Moje maminka. Jako by to bylo včera, co mi to říkala. Jako bych byla zase ta malá holčička. „Chybíš mi,“ zašeptala jsem, když jsem ji slyšela. Ale ani tak jsem se nezastavila. Neměla jsem sílu, věděla jsem, že se musím zastavit, ale nemohla jsem. Před očima mi začaly poletovat černé tečky, a než jsem si vůbec uvědomila co se děje, podlomily se mi nohy.

Když jsem otevřela oči, pořád jsem byla ve stejné místnosti. Až na to, že to nebyla stejná místnost. Tedy byla i nebyla. Vypadala stejně, ale byla světloučká. Všude kolem mě pronikalo bílé světlo, do oken proudily paprsky ranního slunce a nábytek byl o pár odstínu světlejší. Až po pár momentech jsem si všimla, že je tu ještě něco jinak. Přímo přede mnou stálo obrovské zrcadlo. Mohlo být dva metry vysoké a bylo celé zdobené zlatými růžemi. Od plochy se odráželo světlo, a i když jsem nevěděla co se děje, naklonila jsem se před sebe a...

„Nedotýkej se ho!“ zkameněla jsem. Ten hlas. Ale místnost byla prázdná. Kolem mě nikdo nebyl. Projela jsem očima každé zákoutí místnosti, a nakonec se podívala zpět. Seděla vedle mě. Po tvářích mi začaly kapat slzy. Jedna vystřídala druhou a najednou, jako by spolu tančily. Můj nestálý dech byl jejich taneční hudba a tváře byly taneční parket. Ploužák, tím začínaly, přešly na rychlý valčík, a když už začínaly tango, konečně promluvila.

„Neplakej holčičko,“ šeptla máma. „Jsem tu s tebou, vždycky jsem tu s tebou,“ v zrcadle jsem viděla každý její detail, ale věděla jsem, že když se otočím, nikdo tam nebude. „Jak to, že jsi tady?“ „Jsme ve snu, zlato. Jsme jen v tvé hlavě,“ zlaté vlasy jí vletěly do obličeje a obě jsme se začaly smát. „Kolik máme času?“ zeptala jsem se. „Nevím. Až budu muset odejít, poznáš to.“ Když se na mě dívala těma svýma černýma očima a jemným úsměvem, začaly se mi do mysli vracet vzpomínky.

„Znovu!“ zopakovala přesvědčivě. Položila jsem ruce na klávesy a začala hrát. C, D, E, fis. Třískla jsem do piana a dala ruce v bok. „Nebudu to dělat!!! Je to zbytečné. Nikdy se nic nenaučím!“ dívala jsem se na ni umíněně. „Když vše hned vzdáš, tak se to naučit ani nemůžeš. Musíš tomu dát trochu času,“ pronesla potichu. Nevěřila jsem jí. „No tak, nebuď tvrdohlavá, holčičko,“ jemně se na mě usmála a já znovu položila ruce na piano.

Ale nebyla jsem malá. Neučila jsem se hrát na klavír. Byla jsem, tam, kde jsem byla, a mohla jsem ji vidět jen v odraze toho pokřiveného skla. Nemohla jsem lhát, že by to zrcadlo nebylo nádherné. Bylo celé pozlacené a ručně vyryté. Růže jako by byly čerstvě utržené a zalité zlatem. Ale nic jsem nechápala.

„Jak je možné že tě vidím jenom v tom odrazu? Co je to zrcadlo zač?“ Znovu mi ukázala ten jemný úsměv. „Žije ve snech, ale nikdy nezůstává na jednom místě. Vstupuje k lidem, kteří ho nejvíce potřebují, a ukazuje jim jejich nejhlubší přání.“ Jenom jsem na ni hleděla. Nevěděla jsem, co mám říct. Po všech těch měsících jsem neměla co říct. Tak jsem prostě řekla pravdu.

„Od toho požáru, všechny ty hlasy, všechny ty lidi, pořád je slyším. Pořád slyším, jak na mě křičí, ať uteču. Neměla jsem tě tam nechat. Nikdy jsem tě nechtěla ztratit. Hrozně mi chybíš.“ Její oči zněžněly a ona mi jemně položila ruku na stehno. „A chybět ti vždy budu. Tak jak ty budeš vždy chybět mně. Ale musíš mě nechat jít...“ Přes odraz jsme se na sebe dívaly a jen jsme mlčely. Usmívaly jsme se a ty úsměvy byly upřímné. Zrcadlo začalo mizet, nábytek ztmavnul a já věděla, že se probouzím. Naposledy jsem se na ni podívala, usmála se a zavřela oči. „Mám tě ráda,“ zašeptala, než společně se zrcadlem zmizela.

Když jsem se celá rozlámaná vzbudila, hlasy byly pryč. Konečně jsem mohla přestat utíkat. „Já tebe taky.“